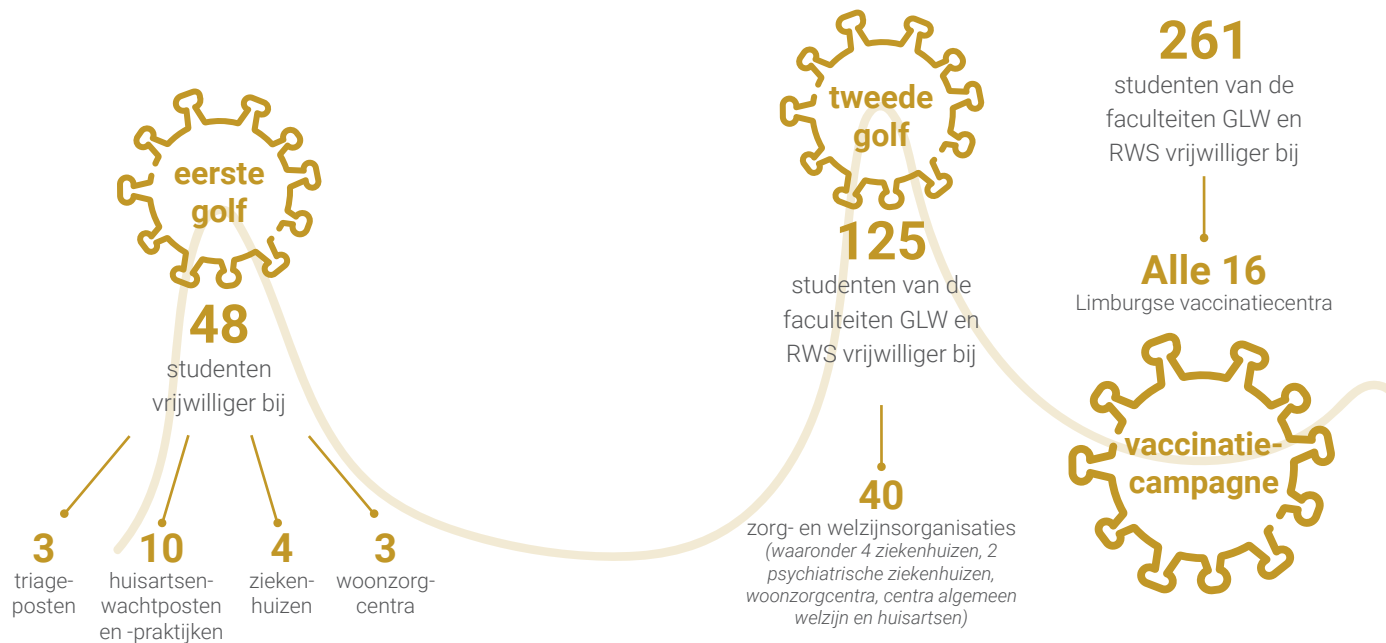

STUDENTEN MAKEN ONZE CIVIC MISSIE WAAR

Student Helpt Zorg

Met meer dan 44 vastgestelde coronabesmettingen per 10.000 inwoners was Limburg tijdens de eerste coronagolf de zwaarst getroffen provincie in België. Nergens sloeg het virus harder toe. UHasselt-studenten keken niet vanop de zijlijn toe, maar gingen aan de slag in de grootste gezondheids crisis die deze provincie ooit meemaakte. En ook na die eerste golf bleven onze studenten de Limburgse zorgsector helpen.

**KAREN LAMMERANT (3DE BACHELOR GENEESKUNDE)
LIEP STAGE IN HET SINT-FRANCISCUSZIEKENHUIS
IN HEUSDEN-ZOLDER TIJDENS DE EERSTE GOLF**

“Dit is waarom
je geneeskunde
studeert”

„Dit is waarom
je geneeskunde
studeert”

Karen Lammerant zou op inleefstage naar India gaan, maar de coronacrisis gooide die plannen aan diggelen. “Als dokterin-spé wou ik graag mijn steentje bijdragen. Mensen helpen: daarom ga je uiteindelijk geneeskunde studeren”, vertelt de UHasselt-studente.

HEFTIG

“Iedereen kent de beelden van corona-afdelingen intussen wel, maar toch beseft je pas écht hoe hard het virus om zich heen slaat van zodra je – in dat astronautenpak – in het ziekenhuis rondwandelt. Dan zie je pas met je eigen ogen wat corona voor een mens en zijn familie betekent. En dat is heftig.”

VIDEOBELLEN MET FAMILIELEDEN

“Wij werden tijdens die eerste golf vooral ingeschakeld in een communicatieproject. Omdat de dokters en verpleegkundigen de tijd niet hadden om de familieleden elke dag op de hoogte te houden van de gezondheidstoestand van de patiënt,

namen wij die dagelijkse updates voor onze rekening en zetten we ook videocalls op tussen de patiënt en zijn geliefden. Ontzettend emotioneel allemaal, maar ook immens dankbaar”, vertelt Karen.

DANKBAAR

“Ik heb tijdens mijn stage veel patiënten zien sterven. Dat was hard. En daar geraak je niet aan gewend. Maar toch overheerst vooral een gevoel van dankbaarheid en voldoening wanneer ik op deze periode terugkijk. Als je mensen die hun levens-einde zien naderen, toch nog een keer kan laten videobellen met hun kinderen of kleinkinderen, dan voel je dat je een verschil maakt.”

JANA PEETERS (2DE MASTER REVALIDATIEWETENSCHAPPEN EN KINESITHERAPIE) LIEP TIJDENS DE EERSTE GOLF STAGE IN WOONZORGCENTRUM 'T KEMPEN IN DILSEN-STOKKEM

“Veel respect voor de Helden van de Zorg”

“De afdeling waar ik terecht kwam, was ongemeen hard getroffen tijdens die eerste golf. Op een paar weken tijd waren de helft van de bewoners overleden, en iedereen die nog op de afdeling verbleef, had positief getest”, vertelt Jana Peeters. “Veel van de personeelsleden waren ziek geworden, en waren nog maar net terug uit ziekteverlof. En toch was de sfeer best positief. Na vijf weken kamerisolatie mochten de bewoners terug samen eten. Je voelde veel opluchting, positiviteit en dankbaarheid.”

BOTERHAMMEN SMEREN

“De eerste weken hielp ik vooral met praktische zaken als koffie zetten en boterhammen smeren. Pas de laatste weken van mijn stage werden de kine-activiteiten stilaan terug opgestart. Na vijf weken in hun kamertje waren de meesten erg achteruitgegaan. Bewoners die voordien vaak enthousiast door de gangen wandelden, geraakten amper nog op eigen kracht uit hun rolstoel. Dat was ook voor het personeel ontzettend confronterend.”

HELDEN VAN DE ZORG

“Mijn respect voor mensen in de zorg is enorm gegroeid. Veel van de verzorgenden waren zelf nog niet op volle kracht, én toch wilden ze zo graag voor hun bewoners zorgen. Ze waren ontzettend blij en dankbaar dat ik hen – met heel eenvoudige taken – een beetje kwam ontlasten. Ik vond het een eer om via deze stage ook een beetje voor hen te zorgen.”

CHIARA DERICKX (3DE BACHELOR BIOMEDISCHE WETENSCHAPPEN) VRIJWILLIGER IN WOONZORGCENTRUM AAN DE BEVERDIJK IN HAMONT-ACHEL

“Dit geeft immens veel voldoening”

Chiara Derickx werkt al jarenlang als jobstudente in de keuken van het woonzorgcentrum Aan de Beverdijk. Sinds december 2020 helpt ze er ook als vrijwilligster. “En dat wordt ontzettend gewaardeerd. Door personeelsleden én bewoners”, onderstreept de UHasselt-studente.

EENVOUDIG

“Het ontbijt serveren, koffie inschenken, wat afruimen of een spelletje spelen met de bewoners: eigenlijk zijn het heel eenvoudige taken die ik uitvoer in het woonzorgcentrum. En toch maken ze een wereld van verschil”, vertelt Chiara.

RECEPT VOOR EENZAAMHEID

“Tien maanden lang bleef het woonzorgcentrum coronavrij. Van de emotionele stress rond coronabesmettingen en overlijdens bleven zij dus gelukkig lange tijd gespaard. Toen na de eerste vaccinatieronde er toch een aantal bewoners positief

testten, voelde je de spanning wel wat stijgen. Gelukkig heeft het woonzorgcentrum hier bijzonder goed en snel op gereageerd.”

“Los van die besmettingen mag je niet onderschatten wat voor extra werkdruk deze crisis voor de personeelsleden betekent. Alles moet voortdurend ontsmet worden, verpleegkundigen moeten tussen twee wasbeurten van beschermkleding veranderen,... Daardoor gaat alles wat trager en blijft er nog amper tijd over om een praatje te maken met de bewoners. En die bewoners voelen zich al wat eenzamer dan anders,

omdat hun bezoek heel erg beperkt werd. Voor hen is het echt superfijn dat wij die tijd wél hebben om een babbeltje met hen te slaan terwijl we hun appel schillen.”

VOLDOENING

“Er zijn bewoners die al achter hun raam naar mij staan te zwaaien wanneer ik in het woonzorgcentrum arriveer. Ik denk niet dat ik me ooit al ergens meer welkom gevoeld heb”, lacht de studente. “En ook het personeel overlaadt ons met appreciatie. Het is immens fijn om op zo’n eenvoudige manier een steentje te kunnen bijdragen.”